

Arrest

nr. 110 381 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. BYVOET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Bandagai in het district Khogyani, gelegen in de provincie Nangarhar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft geen formele scholing genoten. Ongeveer 15 jaar geleden was er een grondconflict in uw dorp waarbij uw vader trachtte te bemiddelen. Uw vader werd vermoord door een van de partijen bij dit conflict. Deze familie verhuisde later naar Pakistan. Elf jaar na de moord op uw vader keerde deze familie terug naar de hoofdstad Kaboel. Twee jaar na hun terugkeer schoten ze op uw broer in de omgeving van Bawlai. Uw broer raakte gewond. Vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan is uw broer voor de inlichtingendienst van de buitenlanders begonnen werken in Jalalabad. Uw broer nam

passagiers mee in zijn wagen als hij naar zijn werk ging opdat er dan een kleinere kans was om aangevallen te worden. Iemand van deze passagiers moet zijn kaart van de inlichtingendienst in de wagen hebben gezien. U vermoedt iemand van de taliban. Uw broer ontving twee waarschuwingen van de taliban, die eisten dat hij zijn werk zou stopzetten. Uw broer weigerde. Op de 18de dag van de maand ramadan van het huidig jaar werd hij vermoord door de taliban die een bembom in de buurt van uw huis hadden geplaatst. Op de begrafenis verweet u de taliban verantwoordelijk te zijn voor zijn dood en verklaarde u zijn dood niet ongestraft te laten. Zes dagen na de dood van uw broer bent u uit uw dorp vertrokken. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 17 december 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en diende een asielaanvraag in. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u voor uw leven vreest. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een identiteitsdocument (taskara), een kopie van een dreigbrief van de taliban, een document van het districtscentrum, 11 foto's van u en uw broer, een micro-geheugenkaart met daarop beelden van uzelf en uw broer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Bandagai in het district Khogyani gewoond heeft. Zo komen uw verklaringen omtrent het dorp waar u uw hele leven tot uw vlucht uit Afghanistan zou hebben doorgebracht weinig doorleefd over. Gevraagd een vrije omschrijving te geven van uw geboorteplaats kwam u aanvankelijk niet verder dan de werdervraag wat u precies diende te vertellen. Toen uitdrukkelijk werd aangegeven dat u vrij uw dorp kon omschrijven verwees u vervolgens vreemd genoeg naar een ander dorp in uw regio waar een meisjesschool zou zijn gevestigd en naar nog een ander dorp waar een jongensschool was. Uiteindelijk blijft uw omschrijving van uw dorp beperkt tot de naam van de malik waarvan u dan nog aangeeft dat hij niet enkel de malik van uw dorp is maar van de hele regio (cgvs, p.13). Dergelijke verklaringen komen weinig spontaan en doorleefd over aangezien men van een persoon wiens hele leven zich in een dorp heeft afgespeeld een meer uitgebreide en gedetailleerde beschrijving zou verwachten. Verder antwoordde u bevestigend toen u werd gevraagd of u zich een aardbeving in de laatste jaren voor uw vertrek herinnerde. Gevraagd of u daar iets meer over kan vertellen stelt u dat er een paar kinderen gewond waren en dat er voorbij Khaga bazaar een huis ingestort was. Wanneer het Commissariaat-generaal u echter vraagt wanneer deze aardbeving ongeveer plaats had moet u daar het antwoord schuldig op blijven. Ook als u nogmaals duidelijk gemaakt wordt dat er geen exacte datum verwacht wordt antwoordt u dat u het niet precies weet en geeft de merkwaardige uitleg dat u van anderen hoorde dat er een aardbeving was. Zelfs wanneer het Commissariaat-generaal u als richtlijn voor een mogelijke tijdsbepaling van deze aardbeving vraagt of het eerder één jaar of eerder tien jaar voor uw vertrek was, blijkt u niet in staat om deze natuurramp in de tijd te situeren. Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u deze natuurramp van anderen vernomen hebt hoewel net de aard van een aardbeving maakt dat deze door vrijwel alle bewoners van de getroffen streek gevoeld wordt geeft u het bijzonder weinig aannemelijke antwoord dat die aardbeving in sommige streken plaats had en in andere niet. U vult aan met de kromme vergelijking dat het in Khaga, het districtscentrum, soms sneeuwt en in uw streek nooit en dat u ook niet weet waarom dat zo is. Wanneer het Commissariaat-generaal u wijst op de kracht van deze aardbeving en de schade, welke u overigens zelf aanhaalt in uw verklaringen, die hiervan het gevolg was en u vraagt waarom u zich niets herinnert geeft u het merkwaardige antwoord dat er soms een aardbeving plaatsvindt, soms twee keer per jaar, soms elke maand en dat men niet weet wanneer dat plaats heeft (cgvs p.15). Dat u enerzijds wel weet te vertellen dat er een aardbeving plaats had in uw streek en ook een beeld kan schetsen van de geleden schade maar anderzijds geheel niet in staat blijkt om deze aardbeving in de tijd te situeren en daarbij verklaart dat u uit tweede hand over deze natuurramp vernomen heeft doet bijzonder ernstige twijfel ontstaan over uw beweerd verblijf in het dorp Bagandai in het district Khogyani. In april 2009, iets meer dan drie jaar voor uw beweerd datum van vertrek uit Khogyani hadden er immers twee zware aardbevingen met een magnitude van 5.1 en 5.5 op de schaal van Richter plaats in Sherzad, het naburige district. De bevingen werden volgens informatie, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, gevoeld in Kaboel en Islamabad (Pakistan). Zelfs in Delhi, de Indiase hoofdstad gelegen op een duizendtal kilometer van uw regio van herkomst, zou de aardbeving waarneembaar zijn geweest. Gezien de kracht van de aardbevingen en de schade die er het gevolg van was zou u zich deze aardbevingen moeten herinneren. En zelfs indien u de schokken niet zelf gevoeld zou hebben, wat gezien de kracht bijzonder weinig waarschijnlijk geacht mag worden, zou u toch indirect kennis moeten hebben gekregen wanneer deze aardbeving plaats had.

Dit doet dan ook vermoeden dat de kennis die u wel over uw dorp en uw district heeft niet authentiek, maar ingestudeerd is.

Er dienen zich eveneens vragen gesteld te worden betreffende uw geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond. Gevraagd naar de omliggende dorpen van Bandagai geeft u de naam Malakano Kalay, stelt u dat Kotagay rechts ligt, Chino Meya Khan vanachter en dat Adat Khel links ligt (cgvs p.4). Vooreerst moet opgemerkt worden dat de dorpen Malakano Kalay en Kotagay niet op de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde kaarten terug te vinden zijn in de omgeving van Bandagai. Het dorp Chino Meya Khan is evenmin terug te vinden, de dorpen Koza Cheni Kalay (Chino) en Bar Cheni Kalay (Chino) dan weer wel. De dorpen Janbaz Khail en Bara Khail, die volgens de ter beschikking zijnde kaarten wel in de onmiddellijke omgeving van Bandagai liggen noemt u dan weer niet. Dat u de dorpen Kotagay en Adat Khel geografisch situeert als zijnde respectievelijk rechts en links van Bandagai liggend (cgvs p.4) en dat u, gevraagd naar de dorpen tussen Bandagai en het districtscentrum, stelt de weg naar Jalalabad naar boven loopt en de weg naar de bazaar van Khaga naar beneden deed uw verklaringen bovendien ingestudeerd overkomen.

Gevraagd of u zich veiligheidsincidenten herinnert in uw dorp of in de omliggende dorpen van de laatste jaren voor uw vertrek vertelt u over een grondconflict tussen Haji Matin en Haji Qaium. Gevraagd of u zich nog iets anders herinnert verwijst u opnieuw naar dit incident. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u zich nog gevechten tussen de taliban en het leger, bomaanslagen, ontvoeringen of andere aanslagen herinnert stelt u dat er nabij uw dorp een rivier ligt waar de taliban bommen in de bedding geplaatst hadden en waardoor er veel Amerikaanse slachtoffers vielen (cgvs p.15). Het is bijzonder opmerkelijk dat u zich naast het grondconflict slechts één veiligheidsincident weet te herinneren in uw regio. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt immers dat er in het door u vernoemde omliggend dorp Chino in februari 2012 een rechter gedood werd bij een aanval door gewapende oppositiegroepen. Gezien uw verklaringen betreffende de moord op uw broer vanwege zijn activiteiten bij de buitenlandse inlichtingendiensten enkele maanden later is het opmerkelijk dat u dit incident niet vermeldde. Temeer daar een dergelijk incident voor u als familielid van een persoon die betrokken was bij de Afghaanse overheden uitermate belangwekkend moet zijn geweest. Hetzelfde kan worden gezegd over de incidenten in het naburige dorp Sur Dag, waar in februari 2009 nog drie leden van de Afghaanse nationale politie (ANP) de dood vonden bij een bomaanslag.

Gevraagd naar reconstructiewerken in uw dorp of in de omliggende dorpen stelt u dat er een verdieping bijgebouwd hebben op de meisjesschool. Wanneer u tot tweemaal toe gevraagd wordt alles te vertellen waar u aan denkt geeft u dat H.(...) M.(...), uit uw verklaringen valt af te leiden dat u een dorpsgenoot bedoelt, verbouwingen heeft uitgevoerd en dat ze de muren van de jongensschool gebouwd hebben (cgvs p.15). Opmerkelijk gezien uw verklaringen betreffende uw gebrek aan formele scholing enerzijds (cgvs p.4) en uw activiteiten als landbouwer die onder meer graan verbouwd in Bandagai anderzijds (cgvs p.5) is dat u de reconstructie van scholen aanhaalt maar niet vertelt dat er in het naburige dorp Omarkhel een kleine waterkrachtcentrale werd gebouwd zodat de landbouwers van dit dorp hun land kunnen irrigeren maar ook de lokale graanmolen van energie voorziet.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Over het door u neergelegde identiteitsbewijs (taskara) en het document van het districtscentrum moet opgemerkt worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien ze enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Daarenboven moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Wat betreft de taskara die u voorlegde moet overigens nog worden opgemerkt dat het documentnummer dat er op wordt vermeld geen originele stempel maar een kopie daarvan betreft zodat de bewijswaarde van het document bijkomend wordt ondergraven. De bewijswaarde van het document van het districtscentrum wordt dan weer onderuit gehaald doordat uit de vertaling ervan blijkt dat in dit document wordt vermeld dat uw broer twee dreigbrieven ontvangen zou hebben terwijl u tijdens het gehoor stelde dat uw broer twee waarschuwingen ontving, maar geen dreigbrieven (cgvs p.17). De dreigbrief van de taliban betreft dan weer een kopie waaraan logischerwijze evenmin enige bewijswaarde kan worden verleend. De 11 afgedrukte foto's van u en uw broer, en de micro-geheugenkaart met daarop beelden van uzelf en uw broer geven geen enkele informatie betreffende uw verblijf in het district Khogyani van de Afghaanse

provincie Nangarhar zodat deze niet van aard zijn de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België kan er evenmin enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correcte zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker in hoofde de schending aan van artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van “de Internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28.07.1951” en van artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967. In ondergeschikte orde voert verzoeker de schending van artikel 52 en 48/4 juncto 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan en

stelt hij dat zijn regio gekend staat als uiterst gevaarlijk door de aanwezigheid van de taliban, hetgeen blijkt uit de veelvuldige incidenten die in de regio plaatsvinden. Verzoeker stelt dat de conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake zijn kennis met betrekking tot zijn geboortedorp, eerder subjectief is en gebaseerd is op een waardeoordeel zonder dat er een verantwoording op basis van objectieve vaststellingen wordt uitgevoerd. Het is niet abnormaal dat verzoeker vraagt om nadere toelichting te geven wanneer hem wordt gevraagd om een vrije omschrijving te geven van zijn geboorteplaats. Op het ogenblik dat hem duidelijk werd wat met deze vraag bedoeld werd heeft verzoeker informatie gegeven over enkele gekende plaatsen in de regio, te weten een school voor meisjes en een school voor jongens, en objectief controleerbare feiten meegedeeld, met name de naam van de malik. Er mag volgens verzoeker niet uit het oog worden verloren dat Bandagai een klein dorp is en dat er dan ook weinig noemenswaardige zaken over kunnen worden verteld. Tevens dient rekening te worden gehouden met de gebrekkige scholing van verzoeker. Er mag niet van een landbouwer zonder scholing worden verwacht dat hij perfect op de hoogte is van de geografische situatie van alle omliggende dorpen. Verzoeker benadrukt dat de geografische ligging van de dorpen rondom zijn geboortedorp correct zijn. Het feit dat de overige informatie die werd gegeven ingestudeerd zou zijn door verzoeker vormt evenmin een reden om een weigering van een beschermingsstatus te verantwoorden. Het betreft een suggestieve opvatting in die zin dat niet in redelijkheid kan gesteld worden door een derde persoon of een verklaring al dan niet ingestudeerd zou zijn. Verzoeker brengt een document bij dat hij heeft mogen ontvangen van deze dorpen, waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat ze niet gekend zijn, tezamen met een stempel en een telefoonnummer. Verzoeker blijft bij zijn standpunt dat de aardbeving die heeft plaatsgevonden in Kherzad geen schade teweeg heeft gebracht in Bandagai. Het feit dat deze zware aardbevingen ravage zouden hebben aangebracht in regio's vormt geen reden om te stellen dat het absoluut ongeloofwaardig zou zijn dat de regio rond Bandagai gespaard zou zijn gebleven van vernielingen. Verzoeker heeft in zijn gehoor gemeld dat er zich diverse veiligheidsincidenten voordeden in de regio en verwees onder meer naar een grondconflict en een bomaanslag nabij Bandagai waarbij vele Amerikaanse slachtoffers zijn gevallen. Het is inderdaad zo dat verzoeker geen melding maakte van een aanslag op een rechter in 2010 of een bomaanslag in 2009 waarbij drie leden van de Afghaanse politie omkwamen. De aanslag op een rechter, rond dezelfde periode dat de broer van verzoeker vermoord werd, toont aan dat waarachtigheid dient te worden verleend aan het tijdstip en de wijze waarop zijn broer vermoord werd. Bovendien doen zich verschillende gewapende conflicten voor in de regio waar verzoeker verbleef zodat het achteraf steeds gemakkelijk is om andere incidenten aan te halen om de geloofwaardigheid van het verhaal van verzoeker te ondermijnen. Er kan niet in redelijkheid verwacht worden dat verzoeker zonder enige aanzet alle incidenten opsomt die zich in de regio hebben afgespeeld. Verzoeker meent dat rekening houdend met zijn relaas wel degelijk geloofwaardig werd gemaakt dat hij afkomstig is van Bandagai en stelt dat de bewering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er veel corruptie in Afghanistan is geen relevant element vormt. Op zijn minst zou moeten worden aangehaald op welke basis de authenticiteit van de bijgevoegde stukken voor betwisting vatbaar zijn. Om deze redenen voert verzoeker in hoofdorde de schending aan van artikel 52 en 48/3 juncto 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 1 (2) van het protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967. In ondergeschikte orde voert verzoeker de schending van artikel 52 en 48/4 juncto 62 van de vreemdelingenwet aan en stelt hij dat zijn regio gekend staat als uiterst gevaarlijk door de aanwezigheid van de taliban, hetgeen blijkt uit de veelvuldige incidenten die in de regio plaatsvinden.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een document toe en stelt dat hij dit document heeft ontvangen van de dorpen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in de laatste jaren voor zijn vertrek naar België daadwerkelijk in het dorp Bandagai in het district Khogyani van de provincie Nangarhar in Afghanistan verbleven heeft. Zo slaagt verzoeker er niet in om spontaan over zijn dorp te vertellen wanneer hem dit wordt gevraagd. Wanneer hem gevraagd wordt wat hij zou vertellen als iemand hem zou vragen om zijn dorp te beschrijven stelt verzoeker dat er in het dorp boven zijn dorp een meisjesschool is en in het dorp Kotagay een jongensschool en stelt hij dat de malik voor de hele streek S. W. noemt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13). Op geen enkel moment vermeldt verzoeker echter concrete gegevens over zijn eigen dorp en verzoekers verklaringen desbetreffend zijn dan ook weinig doorleefd. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het niet abnormaal is dat hij om nadere toelichting vraagt wanneer gevraagd wordt een vrije omschrijving te geven van zijn geboorteplaats en stelt dat Bandagai een klein dorp is waarover weinig noemenswaardige zaken over verteld worden, is de Raad van mening dat redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoeker dat hij

spontaan een beeld kan schetsen van zijn dorp zo hij daar werkelijk woonachtig was. Daarnaast stelt verzoeker zich een aardbeving te herinneren en dat er een paar kinderen gewond raakten en een huis was ingestort voorbij Khaga bazaar. Verzoeker weet echter niet wanneer deze aardbeving plaatsvond en stelt slechts van anderen gehoord te hebben dat er een aardbeving was en dat de aardbeving in sommige streken plaatsvond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 14). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt echter dat in de provincie Nangarhar in april 2009 twee zware aardbevingen van 5.5 en 5.1 op de schaal van Richter plaatsvonden die tientallen doden en gewonden veroorzaakten en honderden huizen beschadigden en dat de aardbevingen voelbaar waren tot in Kabul, Islamabad in Pakistan en zelfs tot in Dehli in India. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker deze aardbevingen geenszins kan plaatsen in de tijd, zelfs niet wanneer hem gevraagd wordt of het eerder een of eerder tien jaar geleden gebeurde, en slechts stelt dat er enkele kinderen gewond waren en er een huis was ingestort (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 14). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhardt dat de aardbeving in Bandagai zelf geen schade berokkende, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststellingen dat verzoeker klaarblijkelijk geen idee heeft van de omvang van en de periode waarin deze aardbeving plaatsvond, noch van de schade die deze in de regio heeft toegebracht, niettegenstaande volgens de kaarten aanwezig in het administratief dossier het getroffen district Shirzad vlak naast het district Khogyani gelegen is. De Raad stelt vast dat verzoeker omliggende dorpen zoals Janbaz Khail en Bara Khail niet vermeldt en dat een aantal dorpen die verzoeker wel vermeldt, zoals Malakano Kalay, Kotagay en Chino Meya Khan, niet terug te vinden zijn op de kaarten aanwezig in het administratief dossier (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar zijn gebrekkige scholing, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat deze ongeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold of analfabeet is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen, zoals omliggende dorpen. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker, gevraagd naar veiligheidsincidenten in zijn regio, naast een grondconflict tussen twee particulieren, slechts een incident weet te herinneren waarbij de taliban bommen in een droge rivierbedding hadden geplaatst en veel Amerikaanse slachtoffers maakte (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15), terwijl er volgens de informatie in het administratief dossier in een door verzoeker vernoemd omliggend dorp Chino in 2012 een rechter gedood werd bij een aanval door gewapende oppositiegroepen en in het naburig dorp Sur Dag in 2009 drie leden van de Afghaanse nationale politie werden gedood bij een bomaanslag. De stelling dat er zich in zijn regio verschillende gewapende conflicten hebben voorgedaan waardoor het achteraf gemakkelijk is om bepaalde incidenten aan te halen en zo de geloofwaardigheid te ondermijnen kan de bovenstaande vaststelling niet verschonen. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd werd of hij zich veiligheidsincidenten in zijn dorp of in de omliggende dorpen herinnerde waarop hij slechts het grondconflict aanhaalde en wanneer hem gevraagd werd of hij weet heeft van *“gevechten tussen de taliban en het leger, bomaanslagen en ontvoeringen of andere aanslagen”* slechts het incident opgaf waarbij de taliban bommen in een droge rivierbedding had geplaatst. Verzoeker toont met dergelijke antwoorden immers niet aan dat hij weet dat er zich in zijn regio verschillende gewapende conflicten hebben voorgedaan. De redenering van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat de overige incidenten waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing naar verwijst net aantonen dat waarachtigheid dient te worden verleend aan het tijdstip en de wijze waarop zijn broer vermoord werd, kan overigens niet overtuigen. De Raad ziet niet in hoe het ene aan het andere verbonden is. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van verzoeker verder ondermijnd doordat hij stelt dat zijn broer geen brieven, maar slechts waarschuwingen ontving (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17), terwijl het door verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neergelegde document van het districtscentrum wel degelijk vermeldt dat er sprake was van dreigbrieven.

2.4. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarnaast stelt de Raad vast dat het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde document dat afkomstig is van verschillende dorpen niet voorzien is van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen.

2.5. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde (recente) herkomst uit het dorp Bandagai in het district Khogyani van de provincie Nangarhar in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt verzoeker

niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de taliban actief zijn in zijn district en er regelmatig incidenten plaatsvinden, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit en verblijf in Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011). Door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF